307 Õnnis, kes ei võta teha

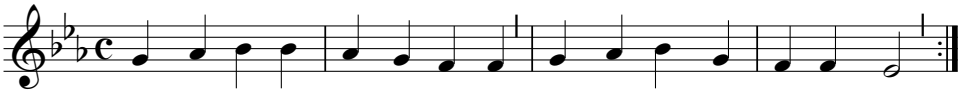

Õn - nis, kes ei võ - ta te - ha kur - ja mõt - te jä - re - le,
ei või ü - le - ko - hut nä - ha, õe - laist lah - kub täi - es - ti,

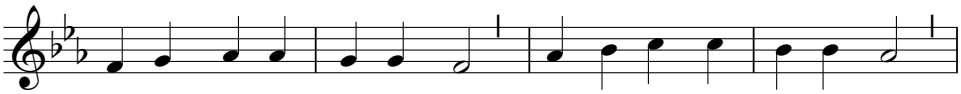

pil - ka - ja - test põ - ge - neb, nen - de selt - sist ta - ga - neb,

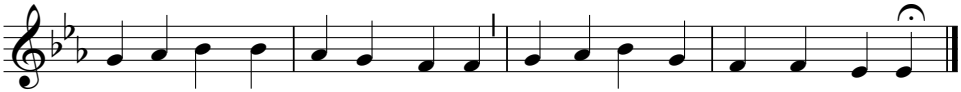

a - ga kal - liks hin dab se - da, kui teeb Ju - mal tar - gaks te - da.

2. Õnnis, kes siin rõõmu tunneb
püha käsku õppides;
seda suureks õnneks paneb,
ei sest lahku elades.
Nõnda õitseb, kasvab see
nagu palmid kaunisti
mille oksad oja kaldal
laotavad end hästi laialt.

3. Nõnda sünnib inimene,
kes Jehoovat armastab,
kõik ta elus saadab õnne,
kalliks hinge kasuks saab:
ta on puu, mil kosuvad
lehed ikka ilusad,
Jumal talle appi tõttab
kõiges, mis ta ette võtab.

4. Keda patud kihutavad,
teine lugu sellega:
tema rõõmud on nii kiired
nagu põrm siin kaduma!
Kus on pühad rõõmuga,
sinna vastased ei saa;
Jumal armastab vaid õigeid,
hukka läevad, kes on kurjad.

Viis: "Ärka üles, minu süda"
(Werde munter, mein Gemüte)
Johann Schop, 1595-1665;
Böömimaa vennad, Herrnhut, 1661.
Sõnad: Paul Gerhardt, 1607-1676.